

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KIEZEN

Een spannende familiekroniek in twee delen

door

1880

Alex van Haecke

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2010

Nr.3029

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

<p>Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk KIEZEN op te voeren moet de naam van auteur ALEX VAN HAECKE vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.</p>
--

Wettelijk depot D/2010/220/005
ISBN 978-90-385-10996

© 2010 Toneelfonds J. Janssens/Alex van Haecke
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(2 dames – 3 heren)

IVAN (PA) VERBRUGGEN : 50, CEO van een publiciteitsbureau

INGE VERBRUGGEN : 21 jaar, zijn dochter, studente

FRANK NIETVELT : 25, werkt op de promotiedienst van een bank

DAVID COPPIETERS : 21, student

MISJA REUSENS : 21, verkoopster in een groot warenhuis

Belangrijk :

De acteurs moeten een periode van 12 jaar kunnen overbruggen.

DECOR

De luxueus ingerichte en idem gedecoreerde living van de villa van de Verbruggens met salon, bar, enz. Jardin in de fond zijn er raamdeuren die toegang geven tot de veranda en jardin achteraan een deur naar de keuken. Cour achteraan is de deur naar de hal. Er hangen naast haar foto heel wat schilderijen en etsen van de overleden mevrouw Verbruggen.

EERSTE DEEL

Eerste scène

(Het is donker, alleen door de verandadeuren valt wat nachtlucht binnen. We horen in de hal de stemmen van Inge, Frank, David en Misja. Ze zijn in een vrolijke bui, maar er hangt wel een zekere spanning over het gezelschap. Zowel Frank als David zijn geïnteresseerd in Inge, terwijl Misja zich opvallend opdringt aan David. Inge zelf durft niet kiezen.)

INGE : *(Off.)* Jongens, asjeblijf, papa slaapt al, een beetje rustig.

FRANK : *(Off. Zingt laatste hit.)*

INGE : *(Off.)* Komaan, Frank, please!

DAVID : *(Off.)* Vooruit, ga binnen. *(Hij komt als eerste de living in en doet het licht aan, de anderen volgen.)*

INGE : Schenk jij ons iets in, David?

DAVID : *(Naar de bar.)* Natuurlijk, graag. *(Tegelijkertijd fluistert Frank Inge iets in haar oor. Inge lacht. David noteert dat.)*

INGE : Ga zitten, jongens. *(Zij en Misja op de canapé, Frank ergens in een zetel. Inge laat iets vallen, Frank haast zich om het op te rapen, maakt van de gelegenheid gebruik Inge even aan te raken, ze hebben daarbij duidelijk oogcontact.)*

MISJA : Kan ik helpen, David? *(Gaat tot bij hem.)*

DAVID : O, het gaat wel, Misja, bedankt. Wat willen jullie drinken?

FRANK : Whisky-cola!

INGE : Voor mij gewoon fruitsap.

MISJA : Voor mij ook, ik moet morgen werken. *(Is op een kruk voor de bar gaan zitten en verliest David niet uit het oog.)*

INGE : Hoe laat moet je op?

MISJA : Half acht.

INGE : Oeioei, dan zal je niet veel meer moeten slapen.

MISJA : Ik weet het. Nog een paar maanden en dan laat ik die zondagmorgen bij bakker Lauwers vallen.

(Pauze waarin de bedoelde sfeer zich nog meer manifesteert : Frank en Inge wisselen voortdurend blikken, David houdt dat spelletje in de gaten, Misja probeert Davids aandacht te trekken, Inge is niet op haar gemak.)

FRANK : *(Doorbreekt de spanning.)* Het was me het nachtje wel...

DAVID : En het avondje!

INGE : *(Tegen Frank.)* Moe?

FRANK : Nu zo ineens, ja...

INGE : Je hebt weer heel wat afgelopen...

FRANK : Ja, we moesten achteraan weer hard werken...

MISJA : Gelukkig heeft David twee keer gescoord.

DAVID : Die Gaspard van Racing Mechelen is toch een vuile voetballer, hé Frank? Hij tackelde mij drie, vier keer met zijn twee voeten vooruit.

FRANK : Hij had zonder pardon rood moeten krijgen, maar ja, die scheidsrechters van tegenwoordig...

DAVID : Ik ga morgenvroeg naar dokter Martens, mijn linkerenkel blijft opzwellen.

INGE : Jaja, maar je bent ook geen minuut van de dansvloer gebleven.

DAVID : *(Lachend.)* Ja, ik had het weer...

MISJA : We hebben ons goed geamuseerd, hé David. *(Lauwe reactie van David.)*

FRANK : Dat is het voordeel van 's zaterdags te moeten spelen... *(Geeuwt.)*... dan kun je tenminste eens een stapje in de wereld zetten.

(Frank gaat het glas fruitsap van Inge en zijn whisky-cola halen en gaat naast Inge zitten. Opnieuw lichamelijk contact. David noteert dat. Inge noteert de recatie van David en schuift wat op. David komt van achter de bar en gaat in een zetel zitten. Misja volgt hem en gaat tegenover hem in een andere zetel zitten.)

DAVID : Gezondheid!

FRANK : Op... op... op... Zeg jij het maar, Inge. *(Legt zijn arm rond haar. Inge kijkt daarbij even naar David, lacht zenuwachtig.)*

INGE : Op ons!

DAVID + MISJA : Op ons!

FRANK : Op ons? (*Bedoelt hem en Inge, die opnieuw zenuwachtig lacht.*)

(*Stilte.*)

MISJA : (*Tegen Inge.*) Ik kan van volgende maand af fulltime als verkoopster bij Esprit beginnen.

INGE : Ja? Dat is nog eens goed nieuws!

MISJA : David zijn vader heeft daarvoor gezorgd, want eigenlijk nemen ze niemand meer aan. Het schijnt zelfs dat er toekomstmogelijkheden voor me inzitten omdat ik handel gestudeerd heb. Eindelijk, want eigenlijk had ik ook verder moeten studeren zoals jij en David...

INGE : Ja... misschien wel, ja...

FRANK : Meen jij dat nu?

MISJA : Ja.

FRANK : Nog voor geen miljoen zouden ze me naar de unief gekregen hebben.
(*Geeuwt.*)

DAVID : Nee? Je hebt er toch een jaar gezeten?

FRANK : Ja, omdat ik moest van mijn vader, maar ik had het snel door: één grote kindertuin, om nog maar te zwijgen van die gefrustreerde vakidioten die daar les geven. Neenee, de praktijk, dat telt. En ervaring en relaties. Weeg eens vier of vijf jaar universiteit af tegen vier of vijf jaar praktijk.

MISJA : Ja, eigenlijk is dat toch lang, hé, en als je ziet wat voor mogelijkheden er dan soms maar zijn. En als vrouw trouw je, je krijgt kinderen en hop, weg die dure studies. Sta jij daar nooit bij stil, Inge?

INGE : Er zijn tegenwoordig toch veel vrouwen met kinderen die een leidinggevende job hebben...

FRANK : Jaja, maar hoe? 's Morgens vroeg zetten ze hun kinderen af in de crèche of aan de school en 's avonds komt er een babysit of zitten de grootouders met de last.

DAVID : Wat is nu vijf jaar in een mensenleven?

FRANK : Veel! Heel veel! Terwijl jij vijf jaar op de unief zit, verdien ik een eigen huis!

DAVID : Begin weer niet, hé...

(Stilte.)

MISJA : Wat doen jullie morgen?

FRANK : Slapen.

DAVID : Naar dokter Martens gaan en aan mijn thesis werken.

INGE : Ik ook. Ik bedoel, aan mijn thesis werken.

FRANK : Heel de dag?

INGE : Heel de dag? Het zal al middag zijn voor ik er zal kunnen aan beginnen.

MISJA : Kunnen we... ik zeg zomaar iets... morgenavond niet samen iets gaan drinken? Hé, David, wat denk je?

DAVID : *(Verveeld.)* Ik weet niet...

FRANK : Met mij moeten jullie geen rekenig houden. *(Raakt "toevallig" Inges schouder aan.)*

INGE : Ik denk ook niet dat...

MISJA : En jij, David?

DAVID : O... ik... heu...

MISJA : Een uurtje maar, hooguit twee, in 't Nachtegaaltje...

DAVID : Eigenlijk zou ik morgen een en ander met Inge...willen doornemen... over de cursus statistiek. Inge? Als dat kan?

INGE : Heu... ja... *(Frank kijkt haar gespannen aan, zij kijkt ook even naar hem.)* Ik... moet maandag een hoofdstuk klaar hebben en...

DAVID : Ik had er wel op gerekend.

INGE : Ja... maar... ik... maandagavond?

FRANK : Dan moeten we met het eerste elftal naar de opening van de sportwinkel van de vrouw van de trainer.

DAVID : Ja, dat is waar... Dinsdag dan?

FRANK : Dan kan ze ook niet.

DAVID : Hoe "dan kan ze ook niet"?

INGE : Ja... luister, David, ik... heu... ik ben je dat vergeten te zeggen, maar...

DAVID : Ik dacht dat we dinsdag samen naar die voordracht van professor Gerritsma zouden gaan en dat we misschien net daarvoor...

INGE : Ja, maar... papa heeft gevraagd of ik dinsdagavond bij de persvoorstelling van de nieuwe publiciteitscampagne voor de NMBS wil zijn.

DAVID : (*Tegen Frank.*) En daar ga jij mee naartoe, Frank?

FRANK : Nee...

DAVID : Ik dacht even...

MISJA : Als je niet graag alleen naar die voordracht gaat, David, wil ik wel met je meegaan. (*Blikken van verstandhouding tussen Frank en Inge.*)

DAVID:Ja... heu... we zien nog wel...

MISJA : Hoe laat begint het?

DAVID : (*Terloops.*) Om half negen...

MISJA : Ik heb pas om half zeven gedaan met werken, maar ik kan me op het werk omkleden en dan kun jij me daar oppikken en dan kunnen we eerst nog ergens iets eten, een pizzaatje of zo en... Waarover gaat het eigenlijk?

DAVID : (*Wat afwezig.*) Toegepaste filosofie in de bedrijfswereld.

MISJA : Ha bon... En waar...

DAVID : (*Idem.*) In Leuven. Ik vertrek onmiddellijk na de namiddagtraining.

MISJA : (*Ontgoocheld.*) O...

(*Gênante stilte. Frank en Inge willen nog wat alleen zijn.*)

DAVID : Bon. Zullen we dan maar eens naar huis gaan? (*Gaat zijn glas op de bar zetten.*)

FRANK : Wie is "we"?

DAVID : Blijf jij nog of wat?

MISJA : Kan ik met jou meerijden, David? (*Gaat ook naar de bar.*)

DAVID : Heu... ja... maar Frank moet toch meer jouw kant op...

FRANK : Ik...

INGE : Ja, Frank, breng jij Misja maar naar huis.

(*Frank en Inge zitten met hun rug naar David en Misja. Frank kijkt Inge*

ongelovig aan. Inge mimeert dat “het wel in orde komt”.)

MISJA : Ja, maar als Frank liever nog wat blijft...

INGE : Nog wat blijven? Weet jij hoe laat het is?

MISJA : Je hebt gelijk, ik moet naar mijn bed. Ik moet bijna al opnieuw opstaan.

(Geeuwt.)

DAVID : Oké! Kom, Frank, we zijn weg. *(Vertrekt richting hal.)*

FRANK : Hei, hei, rustig, rustig... Ik maak dat zelf wel uit, hé makker.

DAVID : Inge is doodop en ze moet morgen aan haar thesis werken.

INGE : Sorry, David, maar ik zal wel voor mezelf zorgen.

(Opnieuw een gênante stilte.)

MISJA : Kom, David, we zijn weg. *(Neemt hem bij de arm en gaat naar de deur van de hal. Die gaat open en Pa komt binnen.)*

PA : Zozo...

INGE : O! Papa... heu... Hebben we je wakker gemaakt?

PA : *(Lachend.)* Neenee, ik kom pas nu thuis... Dag, David en dat is...? *(Bekijkt Misja van kop tot teen.)*

INGE : Misja Reusens, een schoolvriendin van vroeger en één van de hevigste supporters van F.C.

PA : Aja... jaja... ik herinner me haar nog van een paar jaar geleden... hier op ons tuinfeest... het laatste waar mama bij was...

MISJA : Inderdaad, mijnheer Verbruggen.

PA : Jij bent toch die serveuse van “The Coalminers’s Daughter”, hé?

MISJA : O, mijnheer Verbruggen, dat is intussen al drie jaar geleden...

PA : Ja? Ja... de tijd vliegt... Maar goed. En David? De bloemetjes eens goed buiten gezet? Ik zie graag dat mijn topschutter zich onder het gepeupel begeeft, hahaha... *(Neemt David mee naar de bar.)* Wat drinken we?

INGE : Papa, we wilden eigenlijk allemaal net...

PA : Champagne! Wat denken jullie daarvan? *(Doet ijskast open en neemt een fles champagne.)* Wel eens ontbeten met champagne, David?

FRANK : Ik wel, na een galabal bij één van de directeurs van de bank, ik moet zeggen dat was...

PA : En Misja? Ben jij getrouwd? Verloofd?

MISJA : Nee, mijnheer Verbruggen...

PA : Wat “nee mijnheer Verbruggen”?

MISJA : Niet getrouwd en niet verloofd.

PA : Of scharrel jij wat met één van mijn knapen hier?

MISJA : *(Kijkt naar David.)* Neenee...

PA : *(Bezig met fles en glazen.)* Groot gelijk! Er zijn grenzen aan de tolerantie, hahaha.... *(Geeft glas aan David.)* Schol! *(Neemt David mee naar de canapé, gaat zelf in een zetel zitten. De anderen staan nog recht. Ongemakkelijke sfeer. Tegen David.)* Hoe staat het met je thesis, jongen?

DAVID : Heu... goed... Om eerlijk te zijn, ik heb er sinds ons laatste gesprek niets meer aan kunnen doen. Die extra trainingen en de afzonderingen...

PA : Jaja, natuurlijk... natuurlijk... Maar ja, we moeten hoe dan ook de eindronde halen, jongen, en daarbij liefst ook nog promoveren naar tweede klasse. We moeten. Er is geld nodig... Heb je deze week veel werk?

DAVID : Eigenlijk niet, een paar cursussen zijn al afgelopen....

PA : Bon, kom dan... laat ons zeggen... *(Neemt zakagenda.)*... dinsdagavond... om acht uur even bij me langs. Oké?

DAVID : Dinsdagavond? *(Kijkt naar Frank en Inge.)*

PA : Ja. Kan je niet?

DAVID : Ik... heu... ik... Oké, ik kom.

PA : Weet je wat je doet? Zoek eens iets op over een vonnis van de rechtbank... ik denk van eerste aanleg... over de zaak Pierson tegen de N.V. Somatrax in verband met steekpenningen op privérekeningen in Zwitserland en zo, je weet wel...

INGE : Papa, Misja wil naar huis...

PA : O... ja... Dag, Misja... En, Misja, denk eraan : de enige methode om uit de miserie te blijven is je benen gekruist houden, hahaha... Slaapwel!

INGE : Ik breng haar even met jouw auto, papa...

PA : Hoe? En die dappere cavalier daar? *(Wijst naar Frank.)* Zou er niet iets moois kunnen bloeien tussen mijn rechtsachter en de dartele deerne van “The

Coalminer's Daughter"?)

FRANK : Heu...

PA : Maar jongen toch! In mijn tijd moesten ze me dat geen twee keer vragen. Vooruit!

Up, up and away!

INGE : Papa!

PA : Wat "papa"? Wat "papa"? De natuur moet zijn beloop krijgen, kindje. Hoe zou je anders willen dat de soort wordt voortgezet? Kom op, boy, hurry, hurry!

FRANK : *(Zuur.)* Oké, dag allemaal.

(Inge gaat mee de kamer uit. Frank fluistert haar iets in haar oor. Inge doet teken van buiten verder te praten. De drie gaan de hal in. Stilte.)

PA : Zo. Dat is dan geregeld. Ik laat je nu, David. Maak die fles maar samen met Inge soldaat, hahaha... En blijf gerust slapen als je wil... *(Knipoog.)*... hahaha... De natuur en zijn beloop, nietwaar, hahaha... Die jeugd toch! *(Af in hal, kruist daarbij Inge die terug binnenkomt.)*

INGE : *(Na een pauze.)* Papa had wat op, geloof ik...

DAVID : Ja... Drink je glas leeg, dan schenk ik nog eens in.

INGE : Ik zou liever gaan slapen, David.

DAVID : Het is een idee, of liever min of meer een bevel van je vader en daarbij, champagne kun je toch niet zomaar laten verschralen...

INGE : Een half glaasje dan... *(Pauze.)* Hij is nog agressiever geworden sinds mama gestorven is. *(Gaat op sofa zitten.)*

DAVID : Ja... *(Geeft haar het glas.)* Asjeblief...

INGE : Dank je... en hij moet per se ook altijd mensen kleineren...

DAVID : "Ik kan absoluut niet tegen losers", heeft hij me ooit eens gezegd.

INGE : Is Frank soms een "loser"? Misja?

DAVID : Volgens hem wel. Ze hebben niet gestudeerd en hebben een doodgewone job. Frank is als voetballer ook niet zo getalenteerd. Hij is een nuttig werkpaard en hard, maar technisch niet... Hij is niet spectaculair. En dan die job van public-relations-officer. Hij is daar naartoe gekatapulteerd omdat hij er, inderdaad, goed uitziet en voetballer is bij de club van je vader, maar meer dan loopjongen

spelen voor de directie stelt dat volgens mij niet voor. (*Inge kijkt dromerig voor zich uit. Pauze.*) Je vader heeft oog voor talent, Inge, en ik denk dat hij er daarom ook zo van houdt.

INGE : En ben jij dan dat oeverloos talent?

DAVID : Heu... ja... kijk... jouw vader ziet duidelijk iets in mij en... (*Gaat naast haar zitten.*)

INGE : En jij vindt Frank ook een “loser”? Een mislukkeling?

DAVID : Maar nee... hoewel, ik moet toegeven... Waarom loog jij over dinsdagavond?

INGE : Dinsdagavond?

DAVID : Ja. Moet jij dinsdagavond niet met je vader...

INGE : O, dat... heu... ja... Luister, David, ik... ik heb eerlijk gezegd geen zin om mee naar die voordracht te gaan.

DAVID : Maar Frank wist al... Of heb je tegen hem ook gelogen?

INGE : Heu... ja...

DAVID : Dus wilde hij dinsdagavond ook met je uitgaan? (*Stilte.*) Inge?

INGE : Ja! Maar... ik heb... ik heb toch nee gezegd.

DAVID : Valt hij je erg lastig?

INGE : Nee.

DAVID : Of moedig jij hem aan? (*Stilte.*) Inge?

INGE : Maar nee!

DAVID : Dan was hij alleen vanavond zo?

INGE : Zo?

DAVID : Hij liep vanavond zodanig achter je aan dat ik er...

INGE : ... jaloers van werd? En Misja dan?

DAVID : Misja?

INGE : Heb jij haar soms ook aangemoedigd?

DAVID : Ze had teveel gedronken.

INGE : Dat is niet waar, David, en dat weet je. Ze is smoorverliefd op je.

DAVID : (*Na een pauze.*) Och... ik... kom, laten we over Frank en Misja zwijgen. (*Legt zijn hand op haar dij.*) Wij moeten eens praten. Hé?

INGE : Waarover?

DAVID : Dat weet je goed genoeg. (*Wil haar strelen.*)

INGE : *(Trekt zacht terug.)* Ik... David, ik ben... Ik begrijp je, hoor, maar... Is het omdat we van kindsbeen af samen optrekken en onze vaders collega's zijn en onze moeders vriendinnen waren dat... dat we ook automatisch verliefd op elkaar moeten worden?

DAVID : “Automatisch moeten worden” niet, nee, maar ik dacht... gewoon... dat het... dat het zo was... of is... Van mijn kant... ik bedoel... Ja, ik ben wel verliefd op je, al lang trouwens.

INGE : Ik weet het niet... Het ligt zo voor de hand, dat ik bang ben dat het niet waar is. Begrijp je?

DAVID : Maar... we hebben elkaar toch al genoeg laten voelen dat het zo is... Toen we zestien waren al... aan het Gardameer, dat weet je toch nog, hoop ik. En daarna toch ook nog ... bij gelegenheid. Maar de laatste tijd... komt het er niet meer zo van... Het was toch altijd heel tof... Inge, ik moet het toch niet allemaal opnieuw...

INGE : Neenee, natuurlijk niet, maar... *(Pauze.)* Sorry, David, vind je 't erg als ik nu ga slapen?

DAVID : Nee, natuurlijk niet, sorry... Ik bel wel in de loop van de week. Oké?

INGE : Ja, oké... *(David kust haar op het voorhoofd en gaat naar de hal.)*

DAVID : Slaap wel... *(Af in hal.)*

(Inge blijft zitten nadenken. Dan gaat ze de glazen op de bar zetten en de fles in de ijskast. Ze zet achtergrondmuziek op, steekt een kaars aan en gaat door de overgordijnen de veranda in. Ze blijft even weg en gaat dan op de sofa liggen. Pa komt binnen in kamerjas.)

PA : Was dat David die vertrok?

INGE : *(Schrikt.)* Ja...

PA : Hadden jullie niets meer te bespreken?

INGE : Dat is gebeurd.

PA : En?

INGE : Papa, ik ben moe. Ik wil hier nog even alleen zijn om wat bij te komen voor ik ga slapen...

PA : Je weet toch wat ik je gezegd heb? En het was ook de wens van je moeder.

INGE : Dat is niet waar!

PA : Wat is er niet waar?

INGE : Mama zou het fijn gevonden hebben, maar ze dwong me niet. Ze gaf me raad, maar ze dwong me niet. Ze had inderdaad haar plannetjes en verlangens, maar ze dwong me niet mezelf daar in te passen.

PA : Op haar sterfbed, en daar was jij niet bij, heeft ze me gezegd...

INGE : O! Hoe gemeen! En wat een originele truuk uit die enorme trukendoos van je!

PA : Je gelooft me niet, hé?

INGE : Nee, ik geloof je niet! *(Ze ziet de overgordijnen van de veranda bewegen.)* En ik wil nu gaan slapen. *(Staat recht en gaat de muziek afzetten, blaast de kaars uit.)* Dag.

(Inge kust Pa op de wang en gaat af in de hal. Na een pauze volgt hij haar, doet het licht uit en gaat de hal in. Het is intussen dag geworden wat we zien doordat de overgordijnen opengaan en er iemand binnenkomt. Stilte. Dan komt Inge opnieuw vanuit de hal binnen en steekt een beetje licht aan. Frank zit in een zetel.)

INGE : Hai...

FRANK : *(Staat recht.)* Hallo...

(Een onwennige stilte.)

INGE : Waarom doe je dat nu?

FRANK : Weet je dat niet? *(Inge lacht zenuwachtig.)* Na verleden week?

INGE : Praat asjeblief wat zachter, papa is nog maar net naar boven.

FRANK : Sorry... *(Onwennige stilte.)* Had je niet van me verwacht, hé?

INGE : Nee, natuurlijk niet. *(Ze lachen zenuwachtig.)* Hoewel... min of meer wel... maar niet hier en vooral niet nu... *(Ze lachen opnieuw.)*

FRANK : Je had ook nee kunnen zeggen toen ik het daarstraks voorstelde...

INGE : Ja... maar...

FRANK : Zeg het maar...

INGE : Toen papa weer zo cru tegen je deed... en ik wist... Ik bedoel... ik verwachtte dat David ging proberen te blijven... en... en... Frank, ik wil hier weg. Papa en David... Het is alsof ze me heel langzaam insluiten en daarom... Ik zei ja omdat ik ... na verleden week ook wou dat je bij me was... Och, ik weet het niet meer.

FRANK : Je bent te moe. Zal ik vanmiddag terugkomen of zullen we ergens naartoe gaan of willen we samen straks iets gaan eten of zo?

INGE : Je bent lief, maar... blijf nog maar even, het is nu toch al morgen. *(Frank gaat naast haar zitten en neemt haar in zijn armen. Inge weert zachtjes af.)* We hadden wel wat op verleden week en we hadden tof gedanst... daarom dacht ik... dat ik...

FRANK : Dat je één van de zovelen was? Want daar staat Frank Nietvelt voor bekend, nietwaar?

(Inge lacht terwijl ze haar schouders ophaalt. Ze kijken elkaar even aan en Frank wil haar kussen. Even geeft Inge toe en maakt zich dan los.)

INGE : Luister, Frank...

FRANK : Ik heb heel de week aan je gedacht, Inge. Ik hou je trouwens al lang in het oog, maar ja, David Coppieters is een vedette en heeft dus voorrang bij de dochter van de big boss.

INGE : Begin je weer...

FRANK : Iedereen weet het intussen over jullie, hoor, er wordt al gespeculeerd over de trouwdatum.

INGE : Weten, weten... Er valt niks te weten. Papa doet heel hard zijn best, maar...

FRANK : Dus voor jou is het nog niet zeker?

INGE : Ik ken David al zo lang, maar... ik weet niet, de laatste tijd zie ik hem veel minder...

FRANK : Vandaar de kans die ik kreeg verleden week.

INGE : Sorry als ik overkwam als een makkelijke prooi, want dat ben ik echt niet.

FRANK : Bedoel je nu dat je... dat je wat voor me... voelt? *(Wil haar kussen, Inge*

ontwijkt.)

INGE : Ik weet het niet... Misschien had ik een... ja... een zwak moment, sorry, ik...

FRANK : Ik heb het wel anders begrepen.

INGE : Dat zal wel, ja... Op dat gebied zijn we misschien inderdaad wel het zwakkere geslacht... wat voortvarend... impulsief...

FRANK : En onberekenbaar, vooral voor de gelegenheidspartner die het wel 100% meent.

INGE : Sorry... *(Geeft hem snel een kusje op de mond.)* Ik wil een vriend, Frank, een broer, iemand die me tegen hen beschermt, want... er gaat vanalles gebeuren... denk ik. *(Stilte.)* Teleurgesteld? *(Stilte.)* Frank?

FRANK : Mmmm...

INGE : Ben je nu teleurgesteld?

FRANK : Eigenlijk wel, ja... Luister, Inge, ik wil meer voor je zijn. Ik mag dan veel leuteren over dingen die me dwars zitten en de indruk geven alles nogal grof aan te pakken... Ik ben inderdaad een verdediger en geen aanvaller zoals David.

INGE : Op het voetbalterrein misschien wel, maar daarbuiten is het net andersom.

FRANK : *(Lacht.)* Ja, misschien ligt bij jou de knoop daar wel wat David betreft. *(Wacht even. Inge lacht fijntjes, haalt haar schouders op.)* Maar wat ik wilde zeggen: ik kan best fijngevoelig zijn. Wist je dat ik gedichten geschreven heb? En nog schrijf?

INGE : Jij?

FRANK : Ja. Klinkt gek, hé?

INGE : Onverwacht eigenlijk...

FRANK : Ik zal ze wel eens laten lezen. Er zijn er ook over jou bij... *(Inge lacht.)* Geloof je het niet?

INGE : Sorry, ik wilde je niet kwetsen.

FRANK : Geen probleem, dat heb ik wel eens meer meegemaakt. Ik weet dat ik maar zo groot ben, maar ik... mijn... Ik heb ook iemand nodig die me beschermt, Inge. Iemand die eindelijk eens een keer in me gelooft.

INGE : Maar, Frank, er zijn toch een heleboel mensen die in jou geloven! Er is toch opnieuw interesse van Antwerp?

FRANK : Ik heb het nu niet over dat klotenvoetbal, ik heb het over mezelf, over Frank Nietvelt, niet over die marjonet die tegenstanders de benen van onder hun lijf schopt, maar over... hier... (*Wijst naar zijn hart.*)... over... over...

INGE : Wat scheelt er, Frank? Ben je niet tevreden over jezelf? Of wat?

FRANK : Ik wil meer voor je zijn, Inge, ik wil...

INGE : Dat begrijp ik, maar ik ken je niet... zoals ik je zou moeten kennen, en ik...

FRANK : Is er nog iemand anders? Iemand van de unief?

INGE : Maar nee... Luister, ik denk... ik denk dat ik er nog niet aan toe ben. Kun je dat begrijpen?

FRANK : Nee, maar ik wil er wel respect voor opbrengen.

INGE : Dank je.

(*Stilte.*)

FRANK : Dan... ben ik er maar eens mee weg...

INGE : Ja...

FRANK : Dinsdagavond gaat toch nog door?

INGE : Natuurlijk... Alleen...

FRANK : Heeft David er nog iets over gevraagd?

INGE : Wat dacht je?

FRANK : En?

INGE : Ik heb hem gezegd dat ik gewoon geen zin had om met wie dan ook uit te gaan.

FRANK : En hij geloofde je?

INGE : Ja.

FRANK : Je bent... je bent... (*Kust haar kort, Inge duwt hem weg.*)

INGE : Sorry als ik niet... niet ben zoals je daarstraks hoopte dat ik zou zijn. We moeten nog eens lang praten.

(*Een onwennige stilte. Frank twijfelt, maar beslist dan toch en neemt Inge krachtig vast om haar te kussen. Inge spartelt eerst tegen, laat zich dan duidelijk gaan. Een lange omhelzing en knuffel waarbij Inge het meeste initiatief neemt.*)

